

prima instanță: R. Pascari
instanța de apel: A. Panov, M. Moraru, A. Minciuna

dosarul nr. 3ra-894/16

Î N C H E I E R E

22 iunie 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președinte, judecătorul
Judecătorii

Tamara Chișca-Doneva
Galina Stratulat
Ion Druță

examinînd chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal al Republicii Moldova,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a lui Mocanu Serghei împotriva Centrului Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal al Republicii Moldova cu privire la contestarea actului administrativ și repararea prejudiciului moral,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 09 martie 2016, prin care a fost respins apelul declarate de către Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal al Republicii Moldova, admis apelul declarat de către Mocanu Serghei, casată parțial hotărîrea Judecătoriei Buiucani mun. Chișinău din 27 noiembrie 2015 și emisă în partea casată o nouă hotărîre prin care acțiunea a fost admisă parțial, în rest hotărîrea a fost menținută,

c o n s t a t ă :

La 25 august 2015, Mocanu Serghei a depus cerere de chemare în judecată împotriva Centrului Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal al Republicii Moldova cu privire la contestarea actului administrativ și repararea prejudiciului moral.

În motivarea acțiunii a indicat că la data de 24 iulie 2015, s-a adresat cu o plîngere către Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal al RM, privind verificarea legalității prelucrării datelor sale cu caracter personal care se păstrau la avocatul Istrate Iaroslav.

Susține că în termenul de 30 de zile nu a primit de la Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal al RM o decizie motivată.

Astfel, consideră ilegal refuzul Centrului Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal al RM privind emiterea unei decizii în temeiul art. 27 din Legea privind protecția datelor cu caracter personal nr. 133 din 08 iulie 2011, în urma examinării plîngerii depuse la 24 iulie 2015, fiind ignorate prevederile acestui articol.

Consideră că datorită abuzurilor, Centrului Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal al RM care intenționat nu emite o decizie motivată în urma examinării plîngerii, i-a creat incomodități și suferințe și i-a cauzat un prejudiciu moral

în suma de 10000 lei, care ar constitui un remediu echitabil pentru suferințele pricinuite.

În drept, își întemeiază cerințele în baza art. 27 al Legii privind protecția datelor cu caracter personal nr.133 din 08 iulie 2011 și art. art. 1398, 1399, 1404 alin. (1) - (4), 1422, 1423 Cod civil.

Solicită recunoașterea ilegalității refuzului Centrului Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal al RM privind emiterea unei decizii în temeiul art. 27 din Legea privind protecția datelor cu caracter personal nr. 133 din 08 iulie 2011 în urma examinării plîngerii depuse la 24 iulie 2015 privind verificarea ilegalității prelucrării datelor cu caracter personal ce se păstrau la avocatul Istrate Iaroslav, obligarea Centrului Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal al RM de a emite o decizie în temeiul art. 27 din Legea privind protecția datelor cu caracter personal nr. 133 din 08 iulie 2011 privind examinarea plîngerii depuse la 24 iulie 2015 privind verificarea legalității prelucrării datelor cu caracter personal care-i aparțin, ce se păstrau la avocatul Istrate Iaroslav și încasarea de la pîrîtul în beneficiul său cu titlu de prejudiciu moral suma de 10000 lei.

Prin hotărîrea judecătorei Buiucani mun. Chișinău din 27 noiembrie 2015, acțiunea a fost admisă parțial, fiind obligat Centrului Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal al RM să emită o decizie în temeiul art. 27 din Legea privind protecția datelor cu caracter personal nr. 133 din 08 iulie 2011 privind examinarea plîngerii cu privire la verificarea legalității prelucrării datelor cu caracter personal care aparțin lui Mocanu Serghei ce se păstrau la avocatul Iaroslav Istrate, depuse Centrului Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal al RM la 24 iulie 2015.

În rest cerințele înaintate de către Mocanu Serghei împotriva Centrului Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal al RM au fost respinse ca neîntemeiate.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 09 martie 2016, a fost respins apelul declarat de către Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal al RM și admis apelul declarat de către Mocanu Serghei, casată hotărîrea Judecătorei Buiucani mun. Chișinău din 27 noiembrie 2015, în partea respingerii cerințelor cu privire la încasarea prejudiciului moral și pronunțată în această parte o nouă hotărîre prin care s-a încasat de la Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal al RM în beneficiul lui Mocanu Serghei suma de 1000 lei cu titlu de prejudiciu moral. În rest hotărîrea primei instanțe a fost menținută.

În favoarea concluziei enunțate, instanța de apel a reținut prevederile art. 27 alin. (1)-(5) din Legea privind protecția datelor cu caracter personal nr. 133 din 08 iulie 2011 și art. 1422 alin. (1) și alin. (2), art. 1423 alin. (1) Cod civil, care reglementează procedura primirii și soluționării plîngerilor de către Centru și reparația prejudiciului moral și mărimea compensației pentru prejudiciu moral.

Avînd în susținere normele enunțate și deoarece Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal al RM a refuzat să emită decizia în urma examinării plîngerii lui Mocanu Serghei din 24 iulie 2015, instanța de apel, a ajuns la concluzia temeiniciei soluției primei instanțe cu privire la obligarea Centrului Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal al RM să emită o decizie în temeiul art. 27 din Legea privind protecția datelor cu caracter personal nr. 133 din 08 iulie 2011 privind examinarea plîngerii cu privire la verificarea legalității prelucrării datelor cu caracter personal care aparțin lui Mocanu Serghei, ce se păstrau la avocatul Iaroslav Istrate.

Concomitent, instanța de apel a reținut că prima instanță greșit a respins pretenția lui Mocanu Serghei cu privire la repararea prejudiciului moral, deoarece în toate cazurile instanța de judecată trebuie să se bazeze pe principiile compensării rezonabile și echitabile a prejudiciului moral.

La 17 martie 2016, Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal al Republicii Moldova a declarat recurs nemotivat, iar la data de 13 aprilie 2016 a declarat recurs motivat împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea integrală a deciziei instanței de apel cu emiterea unei noi hotărâri prin care acțiunea să fie respinsă integral ca neîntemeiată.

În motivarea recursului a invocat că instanța de apel a apreciat arbitrar probele, în contextul în care Mocanu Serghei nu a prezentat absolut nici o probă veridică și pertinentă care ar demonstra lezarea a cărorva drepturi, precum și încasarea prejudiciului moral, au dus iminent la soluționarea greșită a pricinii.

Astfel, remarcă că completul Curții de Apel Chișinău a examinat două decizii similare cu emiterea unor soluții diferite, afectând astfel securitatea raporturilor juridice.

Consideră că atât instanța de fond, cât și cea de apel prin actele lor de dispoziție nu au aplicat legea care trebuia să fie aplicată și au admis o interpretare eronată a legii.

Susține că normei prevăzute de art. 27 alin. (3) al Legii privind protecția datelor cu caracter personal nr. 133 din 08 iulie 2011, i s-a atribuit într-un mod arbitrar și neargumentat, un grad de aplicare unic, fiind excluse din start ipotezele de aplicare a cadrului legal statuat de Legea cu privire la petiționare.

Remarcă că Legea privind protecția datelor cu caracter personal nu conține reglementări speciale în materia procedurii de examinare și depunere a plîngerilor, fapt ce presupune examinarea acestora conform procedurii stabilite de Legea cu privire la petiționare.

La acest capitol, menționează că, art. 1 din Legea citată, determină modalitatea de examinare a petițiilor cetățenilor Republicii Moldova, adresate organelor de stat, întreprinderilor, instituțiilor și organizațiilor (denumite în continuare organe), în scopul asigurării protecției drepturilor și intereselor lor legitime.

În context, susține că instanța de apel nu a ținut cont și de prevederile art. 3 al Legii cu privire la petiționare, potrivit căruia sînt stabilite expres cazurile asupra cărora prezenta lege nu se extinde și anume: asupra modului de examinare a petițiilor prevăzute de legislația de procedură penală, de procedură civilă, de procedură de executare, cu privire la contravențiile administrative, de legislația muncii (cererilor privind încălcările drepturilor și libertăților ale omului reglementîndu-se de Legea cu privire la Avocatul Poporului).

Subsecvent, indică că aprecierea eronată din partea instanței de apel a normei materiale statuate de art. 27 din Legea privind protecția datelor cu caracter personal, a fost posibilă urmare a inexistenței unei analize prealabile atente, argumentate și multiaspectuale asupra probelor acumulate la dosar, precum și a situației de fapt și de drept.

Afirmă că Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal al RM, nu a efectuat și nici nu putea efectua careva investigații/controale, rezultatul căruia ar fi putut consemnat printr-o decizie privind lipsa încălcărilor sau una privind suspendarea/blocarea operațiunilor de prelucrare a datelor cu caracter personal, ci a oferit un simplu răspuns conform procedurii statuate de Legea cu privire la petiționare.

Or, analizând tipurile de decizii pe care le poate emite Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal al RM, urmare a concluziilor instanței de apel, rămîne în continuare neclar ce fel de decizie urmează să emită Centrul în cazul dat, avînd în vedere că petiția cet. Mocanu Serghei a fost analizată prin prisma Legii cu privire la petiționare, act legislativ care nu obligă Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal al RM să emită un răspuns sub formă de decizie.

În același timp menționează că în conformitate cu prevederile art. 26 alin. (2) al Legii contenciosului administrativ, instanța de contencios administrativ nu este competentă să se pronunțe asupra oportunității actului administrativ și a operațiunilor administrative care au stat la baza emiterii acestuia.

Totodată, art. 14 al Legii contenciosului administrativ statuează expres că persoana care se consideră vătămată într-un drept al său, recunoscut de lege, printr-un act administrativ va solicita, printr-o cerere prealabilă, autorității publice emitente, în termen de 30 de zile de la data comunicării actului, revocarea în tot sau în parte, a acestuia, în cazul în care legea nu dispune altfel.

Sintagma „dacă legea nu dispune altfel” nu este aplicabilă prin prisma prevederilor art. 27 alin. (5) al Legii privind protecția datelor cu caracter personal, or reieșind din cererea de chemare în judecată, însuși intimatul solicită „emiterea unei decizii în temeiul art. 27 al Legii privind protecția datelor cu caracter personal”.

Cu referire la normele enunțate, rezultă că intimatul Serghei Mocanu urma să respecte procedura de soluționare prealabilă a pricinii pe cale extrajudiciară.

Mai mult, menționează că Plenul Curții Supreme de Justiție a Republicii Moldova a explicat în pct. 39 al Hotărîrii nr. 10 din 30 octombrie 2009 Cu privire la practica aplicării de către instanțele de contencios administrativ a unor prevederi ale Legii contenciosului administrativ că, conform art. 14 din Lege, persoana care se consideră lezată în drepturile sale, recunoscute de lege, printr-un act administrativ este obligată să se adreseze cu o cerere prealabilă organului emitent, iar în cazul în care organul emitent are un organ ierarhic superior, cererea prealabilă poate fi înaintată, la alegere, fie organului emitent, fie organului ierarhic superior, dacă legea nu prevede altfel, iar potrivit pct. 41, nerespectarea procedurii prealabile de contestare a actului administrativ constituie temei de restituire a cererii de chemare în judecată (art. 170 alin. (1) lit. a) CPC), iar dacă cererea a fost primită, instanța, în temeiul art. 267 lit. a) CPC, scoate cererea de pe rol.

În final insistă că a avut loc o eroare gravă manifestată prin aprecierea total greșită de către instanța de apel a circumstanțelor de fapt și de drept, care ar indica la existența unui prejudiciu moral suferit, avînd în vedere că de către Mocanu Serghei nu a fost prezentată absolut nici o probă veridică și pertinentă care ar demonstra și argumenta existența acestui prejudiciu, fapt care a fost apreciat corect de către prima instanță.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărîrii sau a deciziei integrale.

Materialele cauzei atestă că copia deciziei instanței de apel din 09 martie 2016 a fost expediată în adresa recurentului la 25 martie 2016 și recepționată de către acesta la 05 aprilie 2016, faptele ce se confirmă prin copia scrisorii de însoțire nr. 17437 și ștampila cu numărul de intrare 850/04, aplicată pe această copie (f. d. 108).

Astfel, instanța de recurs consideră că recurentul s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul la 17 martie 2016, în termen.

Examinînd temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal al RM este inadmisibil din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvîrșirea altor încălcări decît cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal al RM nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432, alin. (2), (3) și (4) CPC, or recurentul nu a invocat nici un temei care ar indica la ilegalitatea deciziei instanței de apel.

Prin urmare, argumentele recursului nu indică la încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificîndu-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. art. 432, alin.(2), (3) și (4) CPC.

Aici, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ține să menționeze că conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de

lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe cînd în recursul declarat de către Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal al RM asemenea aspecte nu se regăsesc.

Distinct de cele relatate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de către Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal al RM ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a), art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e :

Recursul declarat de către Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal al Republicii Moldova se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte, judecătorul

Tamara Chișca-Doneva

Judecătorii

Galina Stratulat

Ion Druță